

Libris

Respect pentru oameni și LITERAȚI

Colecție coordonată de
Virginia Costeschi

BILL NYE
& GREGORY MONE

ILUSTRĂȚII DE
NICK ILUZADA

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
MONICA VLAD

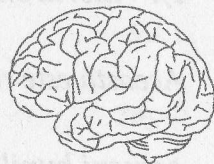
PANDORA
IVI

JACK ȘI 1
GENIILE
LA CAPĂȚUL LUMII

1. <i>Atacul pizzabotului</i>	9
2. <i>O invitație neobișnuită</i>	30
3. <i>Premiul Clutterbuck</i>	53
4. <i>Capătul lumii</i>	67
5. <i>Cinând cu dușmanul</i>	79
6. <i>Câteva probleme</i>	93
7. <i>Turiști fericiți</i>	105
8. <i>Un mesaj misterios</i>	122
9. <i>Geniul este supraestimat</i>	136
10. <i>Sub gheață</i>	150

11. <i>Cercul marchează locul</i>	162
12. <i>Cea mai proastă idee din toate timpurile</i>	178
13. <i>Drumul prin zăpadă</i>	189
14. <i>Un deșert de gheață și zăpadă</i>	200
15. <i>Strigătul focilor</i>	209
16. <i>O lume minunată</i>	231
17. <i>Viitorul energiei</i>	246
<i>Aceasta este realitatea,</i>	
<i>oameni buni!</i>	251
<i>Zece întrebări esențiale despre</i>	
<i>Antarctica</i>	255
<i>Diferența de densitate</i>	261

Atacul pizzabotului

Pe alee, Fred zbura deasupra noastră, așteptând instrucțiuni. Cele patru elice zumzăiau ca niște libelule. Ava atinse ecranul crăpat al smartphone-ului ei vechi, apoi își plimbă ușor degetul pe ecran, de jos în sus. Fred se înalță mai sus.

— Să încep? a întrebat Ava.

— Neapărat, am zis.

Matt s-a aplecat în față și m-a cercetat cu privirea, cu capul ușor înclinat.

— Jack, ești sigur că e legală chestia asta?

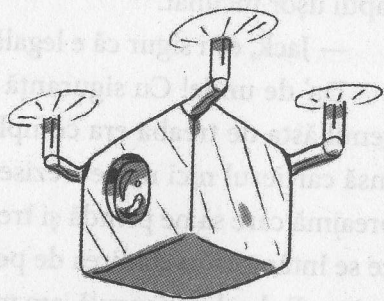
Da' de unde! Cu siguranță nu e. Deja verificasem, și genul ăsta de treabă era completamente împotriva legii. Însă cartierul nici nu se trezise încă. Nu era nimeni prin preajmă care să ne prindă și trebuia fără discuție să aflăm ce se întâmpla în clădirea de peste drum.

— E absolut în regulă, am mințit. Ai încredere în mine!

Fred s-a rotit, s-a înclinat în față și s-a îndreptat în viteză către ținta sa. Am spus că era robot? Un cub de plastic, de fapt, dotat cu o cameră video, creier electronic, motoare, baterii și niște ventilatoare mici atașate la patru brațe mecanice. O dronă destul de simplă, presupun, până în momentul în care te prinzi că sora mea, în vârstă de doisprezece ani, o făcuse din deșeuri de fier vechi. La masa noastră din bucătărie. Din câteva piese de schimb recuperate.

Ava îi alesese numele și, cu toate că Matt bănuia că inițialele veneau de la Farfurie Robotico-Electronică cu Dronă, ea jurase că, pur și simplu, îi plăcuse numele Fred. Până atunci, ea mai construise și un skateboard, pe nume Pedro, cu un motor periculos de rapid, și un prăjitor de pâine vorbitor, pe nume Bob. Pedro mă făcuse să cad peste niște saci de gunoi încărcăți până la refuz, cu câteva săptămâni în urmă, iar bietul Bob explodase după ce niște semințe de susan luaseră foc. De asta chiar mi-a părut rău. Îmi plăcea Bob. Dădea chiflelor o nuanță plăcută.

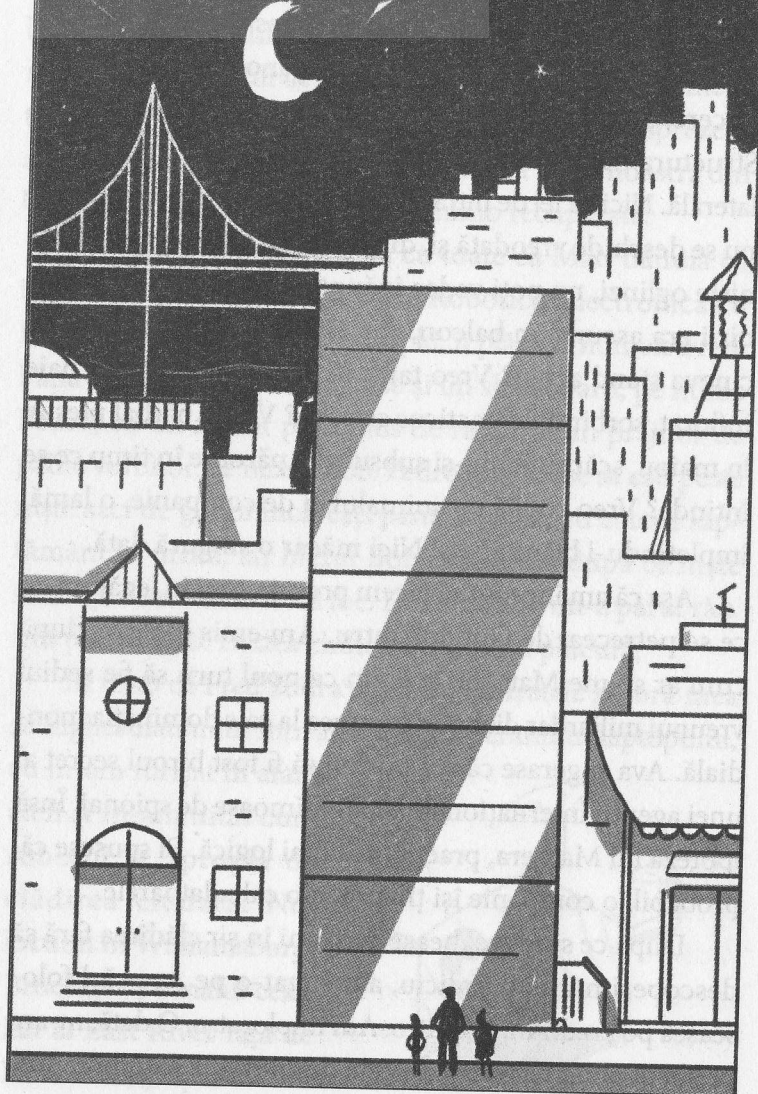
În timp ce Fred zbură mai sus, iar fratele și sora mea se îngheșuiau unul într-altul în fața ecranului laptopului, eu m-am furișat în afara aleii și m-am uitat cum robotul se apropia de clădirea ciudată. Noi locuim în Williamsburg, Brooklyn, pe malul celălalt al East River față de New York, și apar mereu

în jurul nostru clădiri noi de apartamente și birouri. Majoritatea seamănă între ele, însă aceasta, ridicată anul trecut, a fost chiar ciudată. Zece etaje înalte și înguste, semnând la exterior cu o tablă de șah din ferestre de sticlă reflectorizantă, având la ultimul nivel niște panouri solare dispuse în cerc, asemănându-se oarecum cu o bentiță high-tech. Structura nu are ușă de intrare. Sau ușă în spate. Sau ușă laterală. Niciun fel de intrare sau ieșire. Niciuna din ferestre nu se deschide vreodată și, din cauză că reflectă lumina ca niște oglinzi, nu poți vedea înăuntru. La etajul trei al clădirii era ascuns un balcon, dar zărisem oare vreodată pe cineva stând acolo? Vreo tanti în vârstă, în halat de baie înflorat, sorbindu-și tacticos cafeaua? Vreun bărbat pleșuv în maiou, scărpinându-și subsuorile păroase în timp ce se întinde? Vreo copilă cu animalul ei de companie, o lamă, împletindu-i blănița? Aș! Nici măcar o singură dată.

Așa că am început să facem presupuneri în legătură cu ce se petrecea, de fapt, înăuntru. Am emis ipoteze, după cum ar spune Matt. Eu speram ca noul turn să fie sediul vreunui miliardar diabolic ce pune la cale dominația mondială. Ava sugerase că era posibil să fi fost biroul secret al unei agenții internaționale super faimoase de spionaj. Însă ipoteza lui Matt era, practic, cea mai logică. El spusese că, probabil, o companie își ținea acolo calculatoarele.

După ce supravegheaserăm luni în șir clădirea fără să descoperim vreun indiciu, am rugat-o pe Ava să-l folosească pe Fred. Am mituit-o. Am implorat-o. O dată, m-am prefăcut chiar că plâng. În cele din urmă, a fost de acord,

iar acum spionul nostru mecanic urca înspre balconul aflat la etajul trei. Am alergat înapoi pe alee. Ecranul laptopului Avei arăta imaginea filmată de camera robotului, așa că am putut vedea priveliștea din perspectiva lui Fred.

Ava și-a folosit smartphone-ul ca să-l conducă mai în față, pentru o examinare mai atentă a balconului. Mi-am ținut răsufierea.

Și am oftat.

Nu tu telescop care să spioneze strada. Nu tu platformă de aterizare pentru avioane cu reacție. Nu tu pușcă cu laser montată pe stativ pivotant. Și cu siguranță nu tu lamă.

— Ți-am zis eu, mi s-a adresat Matt. E un centru de date.

Ava s-a aplecat înspre mine și a început să-mi explice.

— Adică locul în care companiile își țin serverele pe care...

— Știu.

Ca să fiu sincer, nu știam, dar e super enervant ca geniile de fratele și sora ta să te învețe tot timpul chestii.

Ceva licări pe ecranul Avei.

— Ia stai, ce-a fost aia? a întrebat ea.

Am fugit înapoi pe trotuar și m-am uitat peste drum. Fred dispăruse. O ușă de sticlă care dădea în balcon era deschisă pentru prima oară, însă nu vedeam pe nimeni, și nici înăuntru nu se putea vedea. Fred căzuse? Nu era nici urmă din el pe trotuarul din dreptul clădirii. Mi-am ținut răsufierea și am ascultat, însă n-am putut auzi bâzâitul ventilatoarelor sale.

Întorcându-mă pe alee, m-am zgâit peste umărul surorii mele, chiar în momentul în care imaginea de pe camera video montată pe robot se înnegrea. Semnalul de pe laptop dispăruse.

— Fred! a strigat Ava.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu, mi-a răspuns ea. Cred că l-a înhățat cineva înăuntru.

Inima a început să-mi bată cu putere. Ava pierduse luni întregi construind acel robot. Muncise atât de mult și fusese atât de stresată, încât, o dată sau chiar de două ori, o surprinsesem cu ochii în lacrimi. Și sora mea nu plângea niciodată. Cu toate astea, nu se dăduse bătută și, de îndată ce Fred putuse să zboare, ea a fost fericită cum n-o mai văzusem vreodată. Acum drona dispăruse și era numai vina mea.

Ava a închis laptopul trântindu-l cu o forță neobișnuită, l-a vârât în geanta de umăr și a pornit pe alee cu pași grei și apăsați. Ridicase din colțul gurii de parcă se pregătea să mârâie ca un câțel furios.

— Stai! am zis. Unde te duci?

— Să-l aduc pe Fred înapoi.

Am urmat-o pe strada plină de gropi.

— Ce ai de gând să faci?

Și-a împreunat mâinile și și-a trosnit încheieturile degetelor.

— O să țip, o să urlu, o să fac zgomot, poate aude cineva.

— O să trezești tot cartierul.

— Asta e. Mă duc să-l aduc pe Fred înapoi.

Pe când ne strecuram printre două mașini cu barele îndoite, am privit în sus, înspre balcon.

— Lasă-mă mai întâi să încerc ceva.

— Nu există ușă de intrare! a strigat Matt de la câțiva pași în urma noastră. Nici n-ai la ce să ciocănești, adică.

Nu, însă mă puteam cățăra. Experiența mea legată de cățarat se limita, în mare parte, la copaci, fiindcă îmi petrecusem mare parte din clasele a treia și-a patra ascunzându-mă de familia adoptivă, într-un stejar din curtea din spatele casei. De obicei, escaladam clădiri doar când ne încuiam pe dinafară, însă acum era o excepție. Am luat-o repede înaintea Anei să cercetez pereții clădirii de-aproape. Pervazurile ferestrelor pătrate erau destul de late cât să mă agăț cu mâinile de ele. Clădirea se înclina ușor pe măsură ce se înălța, așa că nu urma să urc chiar vertical. Și dacă striga cineva la mine? Eram doar un puști care încerca să-și recupereze roboțelul de jucărie.

Matt s-a sprijinit cu spatele de clădire, și-a împreunat mâinile și le-a ridicat aproape de talie. Mi-am legat șireturile strâns, l-am apucat de umeri, mi-am plasat piciorul drept în mâinile sale împreunate și mi-am făcut vânt în sus. La cincisprezece ani, fratele meu era deja mai înalt decât majoritatea adulților, așa că era o scară bună pe care m-am cățarat mai ușor decât mă așteptasem. Pervazurile ferestrelor aveau o lățime de doar câțiva centimetri. Marea problemă erau chiar ferestrele. Nu puteai vedea prin ele din exterior, însă mai erau și straniu de alunecoase, de parcă ar fi fost acoperite cu cine știe ce unsoare invizibilă.

— Ce este? m-a întrebat Ava.

I-am spus. Matt și-a trecut degetul de-a lungul geamului, apoi pe sub nas și în cele din urmă l-a lins ușor.

— Interesant, a zis el. N-are niciun miros. Și nici gust nu prea are.

A făcut câțiva pași mai încolo și a atins alt geam.

— Toate ferestrele par să fi fost acoperite cu chestia asta.

— Mă întreb de ce, a zis Ava.

— Poate tocmai pentru ca nimeni să nu escaladeze clădirea, a răspuns el.

— Mersi mult, am spus. Sună foarte încurajator!

Mișcându-mă încet, m-am concentrat să mă țin bine cu mâinile. Între primul și al doilea etaj m-am oprit să mă odihnesc.

— Cât mai am? am întrebat.

— Trei metri, a zis Matt.

— Sau aproximativ înălțimea unui coș de baschet, a tradus Ava. Ai grijă, Jack. Ia-o încetișor.

— Însă grăbește-te, a adăugat Matt.

De după colț a apărut o mașină și s-a îndreptat către noi.

— Comportă-te firesc! a zis Ava.

S-a prefăcut că râde. Matt a imitat-o. Sarcina mea era una mai dificilă. Cum să te porți firesc când stai cățărât pe o clădire de sticlă la șase dimineața?

Mașina și-a văzut mai departe de drum fără să încetinească, însă era evident că întreg cartierul începea să se trezească la viață. Autoutilitarele huruiau în sus și în jos pe bulevardul ce se afla în apropiere. Un clopoțel a

sunat în vreme ce proprietarul magazinului de delicatese nemțești de vizavi deschidea ușa. Trebuia să mă mișc mai repede.

Când mai aveam cam o lungime de braț până la balcon, m-am întins ca să mă prind de următorul pervaz, însă degetele de la mâna dreaptă mi-au alunecat. Am încercat să le proptesc de sticla ferestrei, sperând că acest lucru mă va face să nu mă mai balansez. Însă mâna mi-a alunecat ca un puc de hochei pe un iaz înghețat. Degetele mâinii stângi și-au slăbit și ele strânsoarea. Picioarele au pierdut contactul cu clădirea. Și, o secundă mai târziu, zburam prin aer, pe spate — eram ca o pasăre fără aripi.

Pista de aterizare avea să fie un careu lat de beton. Mi-am încolăcit brațele în jurul capului și am ținut ochii strâns închiși.

Matt a strigat.

Ava a țipat.

Însă strigătele lor au fost înăbușite de șuieratul unei explozii. M-am pregătit de impactul dur cu caldarâmul, apoi m-am izbit de... altceva. În loc să mă lovesc de beton, m-am înălțat în aer. În timp ce zburam din nou, am deschis ochii și am aruncat o privire în jos. Șuieratul fusese sunetul produs de o saltea gonflabilă, iar acum săream încetișor pe ceea ce semăna cu un castel gonflabil ca acelea de la petrecerile pentru copiii de grădiniță. Materialul era moale la atingere și lucios. M-am rostogolit jos de pe saltea.

Frații mei au făcut ochii cât cepele.

— Asta s-a întâmplat cu adevărat? a întrebat Ava.
— Te-aș fi prins eu, a zis Matt.
Vezi să nu mă fi prins el!

Toți trei am făcut un salt înapoi, în timp ce suprafața salvatoare se prăbușea. În doar câteva secunde, s-a dezumflat complet. Apoi clădirea a început s-o soarbă ca pe un fir de spaghete, trăgând-o printr-o fantă de lângă trotuar, chiar dedesubtul primului rând de ferestre. Ava a arătat cu degetul, mută de uimire. Fanta respectivă era mai mică decât cea a unei cutii poștale. De îndată ce salteaua a intrat complet înapoi în clădire, printr-o mișcare de încolăcire, Matt s-a lăsat pe vine aplecându-se ca să privească prin mica deschizătură. Însă înainte de a apuca să zărească ceva, o plăcuță de oțel a glisat peste ea. Chestia aia care mă ferise de oase rupte, sau chiar mai rău, dispăruse la fel de repede precum apăruse.

Matt și-a pus mâinile-n cap:
— Nu-mi place treaba asta, a zis el.
— De ce? A fost grozav, am spus.
— Probabil că cineva ne-a urmărit.

Matt s-a întors, măsurând cu privirea strada în sus și în jos, apoi s-a uitat încruntat în direcția aleii de vizavi.
— Camera aia video de colo, la scara de incendiu. Era acolo și înainte?

A arătat înspre un dispozitiv negru cam de dimensiunea unei cutii de băutură energizantă, cu un obiectiv în vârf. Cui îi păsa de o cameră de supraveghere? Eu tocmai fusesem salvat de o saltea magică după ce căzusem de pe o clădire, de la o înălțime de nouă metri!

— Aș fi observat-o, a zis Ava.
Brusc, camera și-a desfășurat două aripi lungi și negre, s-a desprins de pe scara de incendiu, a planat în jos, apoi a fâlfâit din aripi ca un șoim mecanic, evitând razant aco-perișul unei dube ruginite parcate la colțul străzii. Camera zburătoare s-a avântat mai sus și a traversat strada, s-a năpustit pe deasupra capetelor noastre, apoi iarăși a coborât brusc căzând direct în balconul clădirii noastre pline de mistere.

— Uau!
— Hai s-o ștergem de-aici, a propus Matt.
M-a apucat de spatele tricoului.
— Voi doi puteți pleca, a zis Ava. Eu mă duc să-l aduc pe Fred înapoi.

S-a îndreptat spre partea laterală a clădirii, unde s-a aplecat spre zid și a căutat o altă intrare. A ciocănit în câteva locuri. A împins una dintre ferestre, de parcă ar fi trebuit să se deschidă. Matt se tot întorcea și se uita peste umăr. Poate era îngrijorat ca nu cumva un convoi de mașini negre să apară vuind, să oprească în scârțâit de roți aproape de bordură și să scuipe zeci de agenți secreți purtând ochelari negri. Sau poate că doar mi se părea mie.

— Ne-am uitat deja să vedem dacă există vreo ușă, i-am reamintit Avei.
— Poate ne-a scăpat ceva.
A ridicat din sprâncene înspre Matt.
— Ce ai de gând să faci: să ajuți sau să stai acolo speriat?
— Bine, s-a răstit Matt.

Pe când fratele meu traversa strada pentru a privi clădirea din altă perspectivă, m-am întrebat dacă nu cumva exista o soluție mai simplă. Nu cumva trebuia doar să întrebăm politicos? Mi-am scos carnețelul cu spirală, am mâzgălit în grabă o scuză sinceră către proprietarul clădirii și am rupt foaia. Lângă bordură am găsit o bucată de asfalt cam de dimensiunea unui bob mare de strugure, am înfășurat foaia de hârtie în jurul ei, am țintit și am azvârlit mesajul înspre balcon. Odată ce pietricica a zburat din mâna mea, m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să stau și să-mi cumpănesc mai bine planul. Am închis ochii și m-am tras înapoi, așteptând să aud zgomot de sticlă spartă. Din fericire, mesajul meu a aterizat în siguranță.

În stradă. Însă dintr-a treia încercare, am reușit. Fără să sparg măcar un singur ochi de geam.

Ava s-a întors în fața clădirii.

— Ce-a fost chestia asta pe care tocmai ai făcut-o? întrebă ea.

— Nimic, am mințit.

— Hei, a zis Matt, traversând strada spre locul unde ne aflam. Haideți după mine! Cred că știu cum să intrăm în clădire.

— Ce? Cum? a întrebat Ava.

Am așteptat ca o dubiță să treacă huruind pe lângă noi pe stradă. Apoi Matt ne-a dat explicații, în timp ce ne conducea înspre alee:

— Mă gândeam la iepuri.

— La iepuri? am întrebat.

— Da. Adică, mai precis, la galeriile pe care le sapă în pământ. Din motive de siguranță, iepurii au mai multe intrări și ieșiri din vizuinele lor, însă niciuna nu se află exact în dreptul locului unde stau ei.

— Crezi că sunt iepuri acolo? am întrebat.

De cum mi-au ieșit cuvintele pe gură, mi-am și dorit să nu le fi spus deloc.

— Nu, Jack, a zis Matt. Nu cred că acea clădire e locuită de iepuri uriași și super inteligenți.

Am încercat să nu-mi mai imaginez acei iepuri. Fără succes. Oare mâncau tot morcovi? Sau poate comandau mâncare de la dugheana cu preparate mexicane ce se afla la câteva străzi mai încolo? Purtau smochinguri? Da. Cu siguranță, preferau o ținută elegantă de seară.

Bineînțeles că Ava înțelesese ce încerca Matt să spună.

— Deci ușa din față e aici, vizavi? a întrebat ea. Dar unde?

— Păi, iepurii își camuflează intrările cu frunze și tufe — genul de chestii care, de obicei, se găsesc pe câmpuri, pajiști sau dealuri.

Acum, chiar că mă pierduseră de tot.

— Tomberonul? a ghicit Ava, arătând înspre acesta.

— Întocmai, a zis Matt. Este exact ce te aștepți să găsești pe o alee.

A pornit cu pași repezi către tomberon și a lovit partea laterală a acestuia cu degetele.

— Uite! Vopseaua abia dacă a fost zgâriată. Fac pariu că nici măcar nu-i un tomberon. Și dacă ar fi un fel de lift?